

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΥΦΤΑΚΗ

Πρώτα ο λύκος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Σε είχα μόνο ονειρευτεί,
αλλά όλα τα σχεδίασαν οι θεοί.
Άραγε ποιος μπορεί την κρίση τους να αμφισβητήσει,
και ένα τέτοιο ουράνιο σχέδιο να αρνηθεί,
όταν σε όλα όσα είχα ζητήσει,
η απάντηση ήσουν πάντα εσύ».

D. John Forrow,
«Ιούλιος» από το μουσικό άλμπουμ
«Μία τροχιά γύρω από τον ήλιο»

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΑΛΕΞΣΑΝΤΡΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΒΡΑΔΥ

Την πρώτη φορά που έμαθα τι μου συμβαίνει αντέδρασα απρόβλεπτα, γελώντας δυνατά. Αργότερα έμαθα πως ορισμένοι άνθρωποι αντιδρούν με αυτό τον τρόπο σε ένα δυνατό σοκ. Άμυνα; Ίσως. Μια παράλογη προσπάθεια να κερδίσουν χρόνο; Μπορεί να είναι και αυτό.

Χρόνος!

Ήταν η λέξη που με μαστίγωσε αλύππτα με οργή. Ένιωθα πως εκείνα τα πολύχρωμα ρεύματα του ανέμου, οι σπιλιάδες, είχαν κυκλώσει τον νου μου και μια υπόκωφη νχώ με έκανε να θέλω να σκεπάσω τα αυτιά μου για να μην ακούω πια, να μην ακούσω τίποτε άλλο, προτού παραφρονήσω εντελώς.

Ξαφνικά τα πάντα είχαν χάσει τη σημασία τους, αν ποτέ είχαν κάποια. Η Γη συνέχιζε να περιστρέφεται μα είχε συρρικνωθεί, όπως μια συναρπαστική γυναίκα που γέρασε μέσα σε δευτερόλεπτα.

Μια αστραπή είχε ρίξει το θανατηφόρο βέλος της κατευθείαν στο κέντρο της καρδιάς μου. Αν ποτέ είχα καρδιά!

Ο χειρότερος προδότης μας, δεν είναι άλλος από εμάς τους ίδιους, σκέφτηκα. Γιατί έτσι ένιωσα.

Μετά ήρθε ο θυμός. Σαν ένα πελώριο κύμα που με κατάπιε.

Μόνο η λύπη άργησε, αλλά και εκείνη ήρθε να πάρει το μερτικό της από την ψυχή μου. Και την άφησα, γιατί δεν είχα επιλογή.

Πάντως, ομολογώ πως η δύναμη των συναισθημάτων μου ήταν τέτοια που ένιωσα δέος. Τι παράξενο, αλήθεια. Να γίνονται τόσο μεγάλοπρεπα, τόσο ατίθασα, όλα, μέσα μου, ακριβώς τη στιγμή που όλα ετοιμάζονται να τελειώσουν.

Ο Ζαχίρ Ναραγιάν μού είχε πει πώς είχαν τα πράγματα, εκείνη τη θλιμμένη βροχερή νύχτα στη Φλωρεντία. Βρισκόμασταν στην υπόγεια κρύπτη της βιβλιοθήκης της Ρικαρντιάννα. Εκεί που ήταν ταριχευμένοι οι καλόγεροι των περασμένων αιώνων.

Είχε μιλήσει στεγνά και αμετάκλητα, κοιτάζοντάς με, με τα αλλοτινά εξαίσια, ετερόχρωμα μάτια του.

Ο Ζαχίρ δεν θα μου έλεγε ποτέ ψέματα.

Εκεί που δεν το περίμενα είχε έρθει στον νου μου η εικόνα της Βαλέρια, την ώρα που ακουμπούσε την παλάμη της μέσα στο ποτάμι. Της είχα πει τότε, πως κάθε φορά που το χέρι μας γλιστρά σε ένα ποτάμι, αγγίζουμε εκείνο που μόλις έφυγε και εκείνο που ετοιμάζεται να έρθει. Με είχε κοιτάξει με εκείνα τα μάτια Μαντόνας.

Ο έρωτας ήταν το πέραςμα στην αιωνιότητα. Σίγουρα εκείνο ήταν το μόνο που είχα, θέλω να πω η αιωνιότητα, γιατί τελικά μόνο αυτό θα μου απέμενε. Ούτε καν ο έρωτας. Αν είχα, ποτέ μου, ερωτευτεί.

Μετά σκέφτηκα εκείνη. Τη δολοφόνο μου. Εκείνη που αδίστακτα ετοιμαζόταν να με σκοτώσει. Άραγε, πώς θα το έκανε; Με πιστόλι, δηλητήριο, μαχαίρι, ή μήπως να με έριχνε από το άλογο, όπως συνέβη στη γυναίκα μου τότε; Σίγουρα θα βρει τη λύση ώστε να κλείσει ο γρίφος της ζωής μου μέσα σε απόλυτη τελειότητα.

Προσπάθησα να τη φανταστώ, αν ήταν όμορφη, αν κάπνιζε όπιο, αν γελούσε δυνατά, πώς έκανε έρωτα, τι τη μελαγχολούσε, γιατί, βλέπετε, μπορούσα να διαβάσω τη λύπη στα μάτια της

δίχως να την έχω δει ποτέ. Μάλλον λάθος. Την έχω δει μέσα από κάθε γυναίκα που γνώρισα. Ήταν πάντα εκείνη. Ξέρει τα πάντα για εμένα εκτός από αυτό το ημερολόγιο που σκοπεύω να της κρατήσω κρυφό έως το τέλος. Τέλος! Είναι η λέξη που κουβαλά την κατάρα μου, η λέξη που φοβάμαι και ξέρω πως θα έρθει ξαφνικά εκεί που δεν θα το περιμένω. Από εκείνη.

Χθες βράδυ την είδα στον ύπνο μου. Ήταν, λέει, βυθισμένη σε μια μπανιέρα και σιγοτραγουδούσε μια μελωδία του Μότσαρτ. Ένα κόκκινο κερύ σιγόκαιγε πλάι της. Σε ένα βάζο μια Αμαρυλλίδα ναουριζόταν, γέροντας το άνθος της προς το μικρό παράθυρο. Την πλησίασα και κάθισα απέναντί της κοιτάζοντάς την. Με κοίταξε και εκείνη. Είχε όμορφα μελιά μάτια, βρεγμένα μαλλιά.

«Σε βλέπω ολοκάθαρα, Αλεσσάντρο, και αναρωτιέμαι αν πρέπει να σε αφήσω τελικά να ζήσεις. Καθώς παρακολουθώ τη ζωή σου κρυφά, με γοητεύεις όλο και περισσότερο», ψιθύρισε.

Μήπως είχα ακόμα ελπίδα; Το όνειρο είχε βυθιστεί στη χώρα των ονείρων.

Και τότε, ξαφνικά, είχα μια εντελώς τρελή, παράλογη ιδέα. Πώς δεν το είχα σκεφτεί νωρίτερα; Δεν μου έμενε, λοιπόν, τώρα άλλο, από το να σκαρφιστώ πώς θα έβαζα σε λειτουργία την εξαιρετικά απίστευτη σύλληψή μου. Εξάλλου αυτό υπήρξε πάντα το μεγαλύτερό μου χάρισμα, το να βρίσκω λύσεις σε ό,τι σε όλους φαινόταν αδύνατον να λυθεί. Ναι, μα τον Θεό, πρώτα θα γυρνούσα τη Γη ανάποδα και μετά θα την εγκατέλειπα. Η μοίρα μου τελικά ανήκει μόνο σε εμένα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

1913, ΙΝΔΙΕΣ

Κάθε φορά που άκουγε ένα τρένο να σφυρίζει, η Γκρένς θυμόταν εκείνο το πρώτο και τελευταίο μεγάλο ταξίδι που είχε κάνει με τον πατέρα της, το φθινόπωρο του 1913 στις Ινδίες. Έβλεπε τότε τον εαυτό της, μόλις επτά χρόνων, με τις κόκκινες μπότες και τα μεγάλα ονειροπόλα μάτια, μάτια που από πολύ νωρίς κοίταξαν τον καθρέφτη του κόσμου από την άλλη μεριά, να κρατά σφιχτά το χέρι του πατέρα της στον σταθμό της Σριναγκάρ.

Ήταν η εποχή που η Βρετανία, η Γαλλία και η Γερμανία είχαν χωρίσει τον κόσμο σε αποικίες. Η προσπάθειά τους να ασκήσουν την επιρροή τους σε όλο και πιο μακρινά σημεία του πλανήτη, αργά ή γρήγορα, θα έφερνε την αναπόφευκτη σύγκρουση.

Ο πατέρας της, ο Λέοναρντ Ράσσελ που όλοι φώναζαν Λέον, ήταν ένας από τους πιο πετυχημένους φωτογράφους της εποχής εκείνης. Είχε, στα τριάντα τρία του χρόνια, ταξιδέψει σχεδόν σε ολόκληρη τη Γη, αναζητώντας σαγηνευτικά πρόσωπα ιθαγενών και ανέπαφη από πολιτισμό φύση. Λάτρευε τα ποτάμια, τους καταρράκτες, τους άσπρους λύκους, τη φωτιά και τις ιστορίες.

Η Γκρένς θυμόταν ολοκάθαρα τη μορφή του. Ψηλή και λυγερή κορμιοστασιά, μάτια στο χρώμα της ανταριασμένης

θάλασσας, παιδικό χαμόγελο, ανακατεμένα από τον άνεμο μαλλιά, παιχνιδιάρικη διάθεση και πάντα φορτωμένος με τις μηχανές και τους φακούς του. Θυμόταν με νοσταλγία το χέρι της στο δικό του, το ταχύ του βήμα που την έκανε να πετά στο πλάι του, τη βαθιά μελαγχολική και αόριστα βραχνή φωνή του, που τη συνόδευε μέχρι την είσοδο των ονείρων και εκεί την αποχαιρετούσε μαλακά με ένα φιλί στο μέτωπο.

Στη μνήμη της ήταν ακόμα και σήμερα ζωγραφισμένη, ολοζώντανα, η εξωτική ομορφιά της Σριναγκάρ, της θερινής πρωτεύουσας του Κασμίρ, που έμοιαζε με μια Βενετία της Ανατολής. Πόλη γεμάτη πλούτο και αφθονία, χτισμένη στις όχθες του ποταμού Υδάσπη, ανάμεσα στα παραμυθένια και θρυλικά Ιμαλάια.

Άκουγε με τον νου της τον κυματισμό από τις χιλιάδες φωνές που μπερδεύονταν η μια με την άλλη, κουδούνιζαν και τη ζάλιζαν, έβλεπε εκείνα τα εκτυφλωτικά χρώματα από το πλήθος ανθρώπων που συναντούσαν όπου κι αν πήγαιναν, ένιωθε χέρια να αγγίζουν τα ξανθά μαλλιά της, προφέροντας λέξεις που έμοιαζαν με ξόρκια. Έβλεπε ολοκάθαρα την υδάτινη αγορά, με τις βάρκες γεμάτες μυστηριώδη φρούτα και λαχανικά να λικνίζονται στα ποταμίσια νερά και τους μελαψούς εμπόρους να διαλαλούν τηνπραμάτεια τους με πλατιά χαμόγελα.

Και μετά, εκείνο το τρένο που είχαν αποφασίσει να πάρουν για να επισκεφτούν τα σπήλαια Μπαρμπάρ, κοντά στο Makhdumpur του Μπιχάρ αρκετά χιλιόμετρα μακριά από τη Γκάγια.

«Γκρέης, να ξέρεις πως δεν πρέπει να φοβάσαι τίποτα όσο βρίσκεσαι κοντά μου, αλλά σε αυτή τη χώρα δεν είσαι ασφαλής αν απομακρυνθείς από εμένα. Το κατάλαβες μικρή

μου;» της είχε πει ο πατέρας της, σκυμμένος κοντά της, όταν περίμεναν το τρένο για τα σπύλαια.

«Ναι μπαμπά, το κατάλαβα. Γιατί όμως θέλεις να φωτογραφίσεις αυτά τα σπύλαια; Τι ιδιαίτερο έχουν;»

Εκείνος της είχε απαντήσει με λόγια παράξενα που την είχαν κάνει να ανατριχιάσει.

«Λένε πως τα σπύλαια Μπαραμπάρ έχουν μια ανεξήγητη πχώ που έχει την ικανότητα να ενώσει τον μικρόκοσμο με τον μακρόκοσμο, το συνειδητό με το ασυνείδητο».

«Τι σημαίνει αυτό, δεν καταλαβαίνω».

«Σημαίνει, την αλήθεια που υπάρχει μέσα μας με τη μεγάλη αλήθεια που υπάρχει στο σύμπαν, διότι, μικρή μου, τίποτα δεν είναι απλώς ό,τι βλέπουμε. Ο κόσμος μας είναι γεμάτος μυστικά περάσματα σε άλλες διαστάσεις, που δεν βλέπουν όλοι, παρά μόνο όσοι θέλουν να δουν».

«Όπως ο πρίγκιπας Σιντάρτα;»

«Ακριβώς έτσι, Γκρέπς!»

«Θα μου πεις πάλι μια ιστορία για να κοιμηθώ στο τρένο;»

«Φυσικά και θα σου πω κοριτσάκι μου. Κάθε νύχτα και ένα παραμύθι!»

«Όπως οι χίλιες και μία νύχτες;»

«Ακριβώς».

Όρες αργότερα, η Γκρέπς, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της κουκέτας τους, άκουγε το τρένο να σφυρίζει εκκωφαντικά, ξεκινώντας το ταξίδι του, διασχίζοντας την άγρια φύση με προορισμό τα αρχαία σπύλαια Μπαραμπάρ.

Ο Λέοναρντ Ράσσελ είχε κρατήσει την υπόσχεσή του στην κόρη του, όπως και όλες τις υπόλοιπες υποσχέσεις που της είχε δώσει, εκτός από μία. Πως δεν θα την εγκατέλειπε ποτέ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

1825, ΒΟΡΕΙΑ ΙΤΑΛΙΑ

Ο Αλεσσάντρο Λεόνι ταξίδευε πάντα νύχτα. Ίσως γιατί πίστευε πως τη νύχτα ο νους ηρεμεί και καθαρίζει, αφήνοντας έτσι χώρο για νέες εμπνεύσεις. Ακόμα και η φευγαλέα λάμψη της Σελήνης έξω από το παράθυρό του ήταν αφορμή για μια καινούργια έμπνευση. Αν ήταν πάντα έτσι; Ναι, έτσι ήταν πάντα.

Από τότε που θυμόταν τον εαυτό του, το μυαλό του έμοιαζε με ένα ρολόι που δούλευε ακατάπαυστα. Βέβαια, το μεγαλύτερο δώρο που του είχε κάνει η φύση, ή η κληρονομικότητα, για να είμαστε ακριβείς, δεν ήταν άλλο από το ακαταμάχητο πείσμα του.

Η ζωή ήταν για τον Αλεσσάντρο μια απέραντη τοιχογραφία από μικρά και μεγάλα μυστήρια. Ένας ωκεανός από ερωτήματα που ζητούσαν απάντηση. Τίποτε μεγαλειώδες δεν είναι ποτέ εύκολο, και εκείνο που οι άλλοι ερμηνεύουν ως χάρισμα, τις περισσότερες φορές δεν είναι τίποτε άλλο από αδιάκοπη προσπάθεια. Έτσι, συνήθιζε να λέει ο Αλεσσάντρο: «Χίλιες φορές αν αποτύχω, χίλιες φορές θα ξαναδοκιμάσω».

Μπορούσε να περάσει ατέλειωτες ώρες στο εργαστήριό του στη Φλωρεντία. Συχνά τον έπαιρνε η νύχτα χωρίς να το καταλάβει. Ξαφνικά, όλα γύρω του να έχουν σκοτεινιάσει

και εκείνος ακόμα να είναι σκυμμένος πάνω από έναν μηχανισμό, εξετάζοντας τι πιθανότητα θα είχε να αστοχήσει.

Στην ιστορία των ταχυδακτυλουργών, ένα λάθος θα μπορούσε να οδηγήσει ακόμα και στον θάνατο. Όπως το κομμάτι με την εκτόξευση της σφαίρας. Το «τρικ με το περίστροφο», όπως είχε γίνει γνωστό, το οποίο είχε συνδεθεί με πολλές δεισιδαιμονίες.

Ο Λεόνι δεν συμμεριζόταν εκείνες τις αντιλήψεις, καθώς το αναλυτικό του μυαλό είχε μια εξήγηση για όλα. Φυσικά, έδινε τεράστια προσοχή σε κάθε καινούργιο μαγικό που παρουσίαζε και το είχε σαν αρχή του να βρίσκεται πρώτα ο ίδιος σε θέση να γνωρίζει τις λεπτομέρειες των ευρημάτων του όπως την ανάποδη της παλάμης του, προτού το παρουσιάσει στο κοινό του.

Αυτό απαιτούσε εξαντλητική δουλειά, ξενύχτι και απέραντη υπομονή, που για να την κατακτήσει είχε στραφεί στην εσωτερική δύναμη που του προσέφερε ο διαλογισμός.

Ο Αλεσσάντρο γνώριζε πολύ καλά πως η παραμικρή λανθασμένη κίνηση κατά τη διάρκεια ενός ριψοκίνδυνου τρικ, μπορούσε να αποβεί μοιραία κι έτσι ακροβατούσε συνεχώς ανάμεσα στη γνώση και τη συγκέντρωση. Ολόκληρη η φύση της μαγείας ενείχε μια πρόκληση κινδύνου. Σε κάποια συνέντευξη που είχε δώσει στον γαλλικό τύπο κατά τη διάρκεια μιας περιοδείας του, όταν τον είχαν ρωτήσει πώς κατάφερε να σπάξει τα ταμεία γεμίζοντας ασφυκτικά κάθε θέατρο που τον φιλοξενούσε, είχε χαμογελάσει αινιγματικά απαντώντας:

«Ο ευκολότερος τρόπος να προσελκύσεις ένα πλήθος, είναι να ανακοινώσεις δημόσια πως σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, κάποιος θα αποπειραθεί κάτι, που η ατυχής περίπτωση αποτυχίας, θα σημαίνει ξαφνικό θάνατο».

Ο ξαφνικός θάνατος της Ερζεμπέτ, της γυναίκας του, ήταν ένα γεγονός που δεν κατάφερε ποτέ να εξηγήσει, ίσως επειδή ο πόνος που είχε νιώσει ήταν τόσο ισχυρός που είχε καθλώσει το μέχρι τώρα αεικίνητο μυαλό του.

Την είχε γνωρίσει τρία χρόνια πριν, σε ένα καράβι που ταξίδευε για τη Μάλτα. Είχε γοητευτεί από εκείνο τον συνδυασμό ατίθασης προσωπικότητας και περιπετειώδους φύσης που είχε διακρίνει στην Ερζεμπέτ και την είχε ερωτευτεί παράφορα. Ο γάμος τους είχε κρατηθεί μυστικός από τον τύπο καθώς ο Αλεσσάντρο προσπαθούσε πάντα να προστατεύσει την προσωπική του ζωή.

Αργότερα, η Ερζεμπέτ είχε γίνει το δεξί του χέρι στις παραστάσεις και, παρόλο που δεν διέθετε καμιά ιδιαίτερη ομορφιά, ήταν προικισμένη με τη λάμψη που χρειάζεται μια ηθοποιός για να μαγνητίσει τα βλέμματα. Ήταν ακριβώς εκείνο που χρειαζόταν ο Αλεσσάντρο για να στρέψει τα μάτια του πλήθους μακριά από τα τεχνάσματα των χειρών του.

Αυτό ήταν και το μυστικό τους παιχνίδι και το απολάμβαναν. Να προσποιούνται πως είναι απλώς συνεργάτες και να κρατούν την ιδιωτική τους ζωή κρυφή, ταξιδεύοντας μεταμφιεσμένοι και με ψεύτικα διαβατήρια. Ένα παιχνίδι που κάποια στιγμή γύρισε και στράφηκε εναντίον τους, καθώς είχαν άθελά τους παγιδευτεί στην ψεύτικη ιδέα που είχαν δημιουργήσει γύρω από τη ζωή τους. Οι μάγοι γνωρίζουν πολύ καλά πώς να παραπλανούν τους άλλους. Ο κίνδυνος στην περίπτωση του «Σπουδαίου Λεόνι», όπως τον ονόμαζαν, ήταν πως η πλάνη είχε ξεφύγει από τη σκηνή και είχε απλωθεί στην ίδια τη ζωή του.

Η ερωτική έλξη που κάποτε τους έκανε να αναζητούν συνέχεια ο ένας τον άλλον, βάδιζε σταδιακά στο χείλος του γκρεμού και κανένας από τους δυο τους δεν τολμούσε να το

παραδεχτεί, καθώς είχαν μάθει να παρερμηνεύουν το ψέμα ως σαγήνη και το σκοτάδι ως φως. Όσπου το χέρι του θανάτου είχε αποφασίσει να βάλει τη σφραγίδα του τέλους πριν από εκείνους.

Η Ερζεμπέτ είχε τραυματιστεί θανάσιμα πέφτοντας από το άλογό της σε μια από τις ξέφρενες «προπονήσεις» της, όπως τις ονόμαζε. Η αλήθεια για το εκκεντρικό ζευγάρι είχε μαθευτεί αρκετά αργότερα, προκαλώντας έκπληξη σε όλους.

Ο Αλεσσάντρο Λεόνι είχε πραγματικά σοκαριστεί με τον θάνατο της γυναίκας του, παρόλο που το πάθος του για εκείνη είχε ξεκινήσει να υποτάσσεται στην τροχιά της φθοράς και να τον κάνει να αναρωτιέται για το βάθος των συναισθημάτων του. Η θλίψη του όμως ήταν αληθινή, γιατί η ζωή του είχε ξαφνικά αδειάσει. Η Ερζεμπέτ του είχε δώσει πολύ περισσότερα απ' ό,τι εκείνος ήταν ικανός να δώσει. Ο έρωτας, μέχρι στιγμής, για εκείνον έμοιαζε με οφθαλμαπάτη, με ένα ακόμα παιχνίδι από καθρέφτες.

Η Ερζεμπέτ, με το συναρπαστικό ταμπεραμέντο της και την ευφυΐα της, με το ελαστικό κορμί της, τη φαντασία της και τις εκρηκτικές ιδέες που κατά καιρούς είχε, για πολύ καιρό τον είχε κρατήσει σε εγρήγορση. Το παράξενο ήταν, όμως, πως υπήρχε κάτι που του έλειπε. Αυτό ήταν πραγματικά γραφτό του να το συναντήσει πολύ αργότερα, στην πιο ακραία στιγμή της ζωής του.

Πένθησε τη γυναίκα του με εξάμηνη αποχή από τις παραστάσεις, σε σημείο που οι κριτικοί έγραφαν πως είχε χάσει την έμπνευσή του και η καριέρα του κυλούσε ολοταχώς στην καταστροφή.

Εκείνος πάλι, όταν οι δημοσιογράφοι τον είχαν ρωτήσει πώς νιώθει μέσα από εκείνη τη σκληρή κριτική, τους είχε απαντήσει:

«Κάπου άκουσα την καλύτερη περιγραφή για τους κριτικούς και συμφωνώ απόλυτα. Πώς φαντάζομαι έναν κριτικό; Σαν κάποιον που κοιτάζει μέσα από μια κλειδαρότρυπα ένα ζευγάρι που κάνει έρωτα και μετά τους λέει: “Δεν το κάνατε καλά!”».

Μετά τον θάνατο της Ερζεμπέι, ο διάσημος μάγος από τη Φλωρεντία είχε αγοράσει μια παλιά πανσιόν σε ένα απομακρυσμένο χωριό στα δάση της Βόρειας Ιταλίας, κοντά στο ερημικό εκκλησάκι του Αγίου Βαρθολομαίου.

Η εξωτική τοποθεσία, με θέα την υπνωτιστική λίμνη Μαντζιόρε και τα βουνά της Ελβετίας να αγκαλιάζουν το τοπίο, ήταν το καταφύγιο του Αλεσσάντρο. Το χωριό λεγόταν Σάντα Άγκαθα και ήταν τόσο καλά κρυμμένο μέσα στα βουνά που κάλυπτε απόλυτα την ανάγκη του μάγου για ψυχία και γαλήνη.

Αυτή τη φορά βέβαια ταξίδευε παρέα με τους μόνιμους συνεργάτες του, για να παρουσιάσει μια ιδιαίτερη παράσταση σε κάποιο μυστηριώδες πρόσωπο που τον είχε προσκαλέσει μέσα σε ατμόσφαιρα ανεξιχνίαστης μυστικότητας.

Του είχε πάρει πολύ χρόνο να διαλέξει τους ανθρώπους που θα δούλευαν στις παραστάσεις του. Έπρεπε όχι μόνο να ήταν ικανοί, μα και εξαιρετικά έμπιστοι.

Τους είχε διαλέξει έναν προς έναν με τη βοήθεια του Ζαχίρ, που ήταν το δεξί του χέρι. Αφού είχαν εξετάσει πολλές περιπτώσεις, είχαν καταλήξει σε τρεις ακροβάτες. Και οι τρεις τους είχαν γεννηθεί στο τσίρκο και είχαν πάρει την απόφαση να φτιάξουν τη ζωή τους μακριά από αυτό.

Επρόκειτο για τη μικροσκοπική, εξωτική Σαίρα, με κορμί σαν λάστιχο και αμυγδαλωτά μάτια, και για δύο τετραπέρατους νεαρούς, σβέλτους σαν σαΐτες, που είχαν το χάρισμα να

περνούν τόσο απαρατήρητοι, λες και είχαν την ικανότητα να γίνονται αόρατοι, τον Πιέντρο και τον Φερντινάντο.

Ο Αλεσσάντρο δεν τους είχε αποκαλύψει όλα τα μυστικά του, παρά μόνο εκείνα που οι νέοι χρειαζόταν να γνωρίζουν για να μπορέσουν να κάνουν ό,τι τους ζητούσε ο μάγος. Φυσικά είχαν χρειαστεί πολλοί μήνες σκληρής εκπαίδευσης για να μπουν στο νόημα, αλλά είχαν και οι τρεις αποδειχθεί εξαιρετικά γρήγοροι και εύστοχοι.

Όσο για την εχεμύθειά τους, ήταν ακόμα υπό εξέταση. Πάντως το επιτελείο του Αλεσσάντρο ήταν εργατικό και εφευρετικό.

Ο μάγος σκεφτόταν πως δεν θα μπορούσε να είχε καλύτερους συνεργάτες. Αν και ο ίδιος ήταν από τη φύση του ευγενικός και φιλικός, είχε κρατήσει μια απόσταση ασφαλείας από τους βοηθούς του και εκείνοι τον θαύμαζαν και τον εκτιμούσαν. Αυτή τη φορά είχε κοντά του και το αγαπημένο του άλογο. Ένα ολόλευκο και γεμάτο χάρη πλάσμα, που άκουγε στο όνομα Σαράκ.

Όλες οι οδηγίες του οικοδεσπότη του, είχαν δοθεί μέσα από ένα γράμμα που του εξηγούσε πως υπήρχαν σοβαροί λόγοι να κρατηθεί η συνάντησή τους κρυφή. Το ποσόν που θα λάμβανε ήταν αστρονομικό κι έτσι ο Λεόνι είχε δεχτεί. Εξάλλου, όλη εκείνη η μυστικοπάθεια, ασκούσε γοντεία επάνω του.

Ο οικοδεσπότης του, με τον τίτλο δούκας Ντιμίτρι Ιβάνοβιτς Σερμπακόφ, θα ερχόταν από την Αγία Πετρούπολη, συνοδευόμενος από μια γυναίκα και έναν έμπιστο φίλο, άνθρωπο της τέχνης, απ' όσο είχε καταλάβει ο μάγος. Η συνάντησή τους θα γινόταν στις 3 Νοεμβρίου, στο παλάτι της Ιζολα Μπέλλα, ένα από τα πανέμορφα νησιά του Μπορο-

μέαν, που βρίσκονταν στη λίμνη Μαντζιόρε κοντά στην πολιτεία Στρέσσα.

Ο Αλεσσάντρο γνώριζε πως στο δείπνο θα παρευρισκόταν και μια πριγκίπισσα από την Ουγγαρία με το όνομα Ζοφία Ζάρκα, που ταξίδευε πάντα με μια άμαξα με τέσσερα ολόλευκα άλογα.

Ήταν μια φημισμένη καλλονή της εποχής εκείνης αλλά λεγόταν πως τον τελευταίο καιρό στις δημόσιες εμφανίσεις της είχε πάντα το πρόσωπό της καλυμμένο με ένα βέλο. Πολλά λέγονταν γύρω από αυτό.

Κάποιοι μιλούσαν για υπεροψία, άλλοι για ένα παράξενο τάμα που είχε κάνει, ότι είχε γίνει μέλος μιας οργάνωσης αντιστασιακών της χώρας της και κινδύνευε η ζωή της. Ακόμα και ότι ήταν ερωμένη του Βοναπάρτη είχε συζητηθεί και έτσι ταξίδευε προστατευμένη, για να μην την αναγνωρίσουν.

Η αλήθεια ήταν πολύ πιο θλιβερή από όλα εκείνα που ερέθιζαν τη φαντασία των περιέργων. Πριν ένα χρόνο η πριγκίπισσα είχε δεχτεί την επίθεση μιας γυναίκας που την είχε θεωρήσει υπεύθυνη για τον χωρισμό της με τον αγαπημένο της. Η έξαλλη αντίζηλός της, της είχε σχίσει το μάγουλο με ένα μαχαίρι πέρα πέρα, καταστρέφοντας έτσι την ομορφιά της. Η Ζοφία Ζάρκα ήταν πάντα το μήλο της έριδος ανάμεσα σε ζευγάρια, καθώς οι ερωτικές περιπέτειές της δεν έμεναν μόνο στα παλάτια.

Υπήρχαν δύο ακόμα καλεσμένοι του δούκα Ντιμίτρι Ιβάνοβιτς Σερμπακόφ, για τους οποίους ο Αλεσσάντρο γνώριζε ελάχιστα.

Ο διάσημος μάγος είχε δεχτεί να παρουσιάσει στην εκκεντρική εκείνη συντροφιά του δούκα, το τελευταίο τρικ του. Κάτι που κανένας δεν είχε ακόμα δει, εκτός βέβαια από τους συνεργάτες του που γνώριζαν τα πάντα μέχρι και την τελευταία

λεπτομέρεια σε οτιδήποτε αφορούσε τα μαγικά του κόλπα, ή καλύτερα, τις εφευρέσεις του, όπως ο ίδιος τα αποκαλούσε, και πάνω από όλα ήταν ένας χαρισματικός εφευρέτης.

Το όνομα που είχε δώσει στην καινούργια του εφεύρεση ήταν «Ο χορός της πεταλούδας», και ήταν κάτι που δούλευε όλους τους τελευταίους μήνες με απέραντη προσήλωση και με την τόσο πολύτιμη βοήθεια του ηλικιωμένου Ινδού φίλου του, του Ζαχίρ Ναραγιάν. Ο Ζαχίρ ήταν ο πρώτος που είχε αναγνωρίσει το χάρισμα του Αλεσσάντρο στη μαγεία και αν δεν είχε συμβεί κάποτε ένα πολύ παράξενο περιστατικό, ίσως ο Αλεσσάντρο να είχε ακολουθήσει έναν εντελώς διαφορετικό δρόμο.